

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

2021 m. Gegužė–birželis Nr. 218

*Mieli tėveliai,
Kristus kviečia mus
bendrystei vienus su
kitais.*

*Mažiausia tos
bendrytės ląstelė
yra šeima, kurios
aukščiausias
autoritetas – tėvas.*

Birželio 6 d. – Tėvo diena

Šiandien Bažnyčia kviečia mus dėkoti Dievui už tėvystės dovaną. Tėvo pašaukimas yra suteikti savo vaikui, ypač sūnui, tapatumą būti jam autoritetu. Jei tėvas nesugeba būti autoritetu savo vaikams, jei jiems, ypač berniukui, trūksta tėviškos meilės, iškyla pavojus, kad berniukas praras daugelį vyriškų sugebėjimų: iniciatyvumą, veiklumą, analizavimą, globojimą, kovą ir daugelį kitų savybių. Tėvystė yra malonė ir dovana, amžino Dievo vaisingumo slėpinio reiškėja. Tik žinodami, kad Dievo slėpinys yra tėviškumo šaltinis, mes galime į žmogų kreiptis „tėve“.

Toks kreipinys įpareigoja žemiškąjį tėvą siekti tobulumo kaip dangaus Tėvas. Tėvystė, priimta ne kaip teisė, o kaip Dievo dovana ar pašaukimas, padeda šalia esančiam asmeniui – vaikui – visapusiškai bręsti.

Sveikindamas Tėvo dienos proga linkiu visiems tėveliams būti tokiems, kad per jų gyvenimo pavyzdį vaikai galėtų suprasti, kodėl prasmingiausias Dievo vardas yra Tėvas!

Parapijos klebonas mons.
Vytautas GRIGARAVIČIUS

A. LEDAITĖ

Mylimas Tėve

Mano vaikystės šventuos atminimus
Tu ir šiandien – kaskart gyveni...
Paskui žagrę gimtinės arimuos,
Nepavargęs vienas kantriai eini.

Ten, gimtinės laukuos, sėjai grūdą
Ir palaiminti Dievą meldei,
Kad pripildytum maisto aruodą
Šventą pareigą tėvo nešei...

Tavo rankos mums kvepiančią duoną
Riekė, tėviška, tvirta ranka.
Kas suteiktų šiandien tiek paguodos?
Turim tau padėkoti už ką.

Ir ant rankų mane tu nešiojai,
Koksai didis užaugsiu, sakei.
Tu Tėvynę nuo priešų užstojai...
Okupantams atėjus verkei.

Ačiū Tau, mūsų mielas Tėveli!
Šiandien tu amžinybėj esi.
Tau atlyginti Dievas tik gali –
Mes dėkojam maldų ilgesy...

VATIKANO NAUJIENOS

Šv. Jono Pauliaus II sukaktys: Bažnyčia visai žmonijai prašo Šventosios Dvasios dovanų

Sekminių iškilmės sekmadienį, 1986 metų gegužės 18 dieną, popiežius šv. Jonas Paulius II minėjo savo šešiasdešimt šeštąjį gimtadienį – šiemet šią dieną minimos jo gimimo 101-osios metinės. Tą patį Sekminių sekmadienį popiežius pasirašė vieną svarbiausių, tačiau gerokai primirštą encikliką, skirtą Šventajai Dvasiai, „sukurtajame pasaulyje esančiai nesukurtajai dovanai“ – Tėvo ir Sūnaus Meilei, gaivinančiai žmogaus žemiškąją kelionę dieviškosios gyvybės kvėpimu.

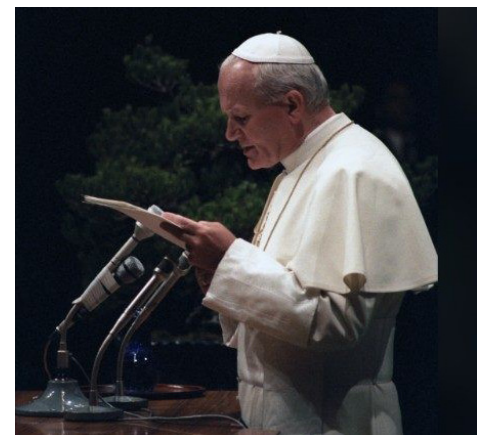
Ilgoką ir sudėtingą encikliką *Dominum et vivificantem* apie Šventąją Dvasią Bažnyčios ir pasaulio gyvenime popiežiaus Jono Pauliaus II įpėdinis kardinolas J. Ratzingeris (Benediktas XVI) priskyrė Jono Pauliaus II „Trejybės triptikui“, kurį sudaro pirmoji ir programinė Jono Pauliaus II enciklika „Redemptor hominis“ (1979 m.), po metų paskelbta „Dives in misericordia“ apie Dievo gailestingumą (1980) ir 1986 metais pasirodžiusi *Dominum et vivificantem*.

Šiose trijose enciklikose popiežius kalba apie Švenčiausiąją Trejybę, Triasmenį Dievą – Sūnų, Tėvą ir Dvasią – prieš akis turėdamas Bažnyčios žengimo į trečiąjį krikščionybės tūkstantmetį uždavinius. Enciklikos 67 skyriai suskirstyti į tris dalis. I dalis: „Tėvo ir Sūnaus Dvasia – dovana Bažnyčiai“; II dalis – „Dvasia, parodanti pasaulio nuodėmę“ ir III dalis – „Gyvybę teikianti Dvasia“.

Kaip programinėje 1979 m. enciklikoje, taip ir *Dominum et vivificantem* popiežius mąsto apie pasirengimą švęsti didįjį jubiliejų, žymintį perėjimą iš antrojo į trečiąjį krikščionybės tūkstantmetį: „Tai į Šventąją Dvasią krypsta Bažnyčios mintys ir širdis dvidešimto amžiaus pabaigoje ir trečio

tūkstantmečio po Jėzaus Kristaus atėjimo į pasaulį pradžioje“. Jonas Paulius II ragina „vis gyviau suprasti, kad Bažnyčios veikloje, vykdomoje išganymo istorijoje, kuri yra visos žmonijos istorijos dalis, yra ir veikia Šventoji Dvasia, žmogaus žemiškąją kelionę gaivinanti dieviškosios gyvybės kvėpimu ir visą kūrinių bei visą istoriją vedanti į galutinį jos tikslą – Dievo begalinį vandenyną“.

Šventosios Dvasios atėjimas įvyko žmogiškojo laiko plotmėje kaip įvykis, priklausantis žmogaus istorijai žemėje, o

► Bažnyčios kelias eina per žmogaus širdį, nes tai „intymi išganomojo susitikimo su Šventąja Dvasia vieta“, vieta, kurioje Šventoji Dvasia tampa „versme vandens, trykštančio į amžinąjį gyvenimą“. Popiežius šv. Jonas Paulius II enciklikos *Dominum et vivificantem* išvadose kviečia su juo susimąstyti: Šventoji Dvasia ima tai, kas Kristaus, ir atiduoda visiems, ji be paliovos skverbiasi į pasaulio istoriją, ateidama į žmogaus širdį. Čia ji tampa tikroju „vargstančiųjų tėvu“, „dovanų dalytoja“, „amžina šviesybe“; čia ji tampa „svečiu atlankytoju“, ateinančiu prie kiekvieno žmogaus vidinio slenksčio. Ji iš tikrųjų atneša poilsį pavargusiems nuo rankų darbo ir protinio darbo; ji atneša atvėsį dienos kaitroje, tarp rūpesčių, kovų ir pavojų; pagaliau ji atneša paguodą, kai žmogaus širdis rauda ir patiria nevilties pagundą.

Tik Šventoji Dvasia iš tikrųjų „parodo nuodėmę“, blogį, siekdama atkurti gėrį

žmoguje ir žmonių pasaulyje, kad „atnaujintų žemės veidą“. Ji „nuvalo, kas sutepta“ žmoguje, „kas nešvaru“; ji gydo žaizdas, net giliausias žmogiškosios egzistencijos žaizdas; ji pakeičia vidinę sielą sausą ir paverčia derlingais malonės ir šventumo laukais. Nelankstų ji palenkia, šaltą sušildo, paklydusį pataiso išganymo keliuose.

Sukurtajame mūsų pasaulyje yra Šventoji Dvasia – nesukurtoji Dovana. Tai Tėvo ir Sūnaus Dvasia; kaip Tėvas ir Sūnus, ji yra nesukurta, begalinė, amžina, visagalė, Dievas ir Viešpats. Dievo Dvasia „pripildo pasaulį“, ir visa, kas surkurta, joje atpažįsta savo tapatumo šaltinį, joje atskleidžia savo transcendentinę raišką, kreipiasi į ją ir jos laukia, jos šaukiasi visa savo būtimi. Į ją, Globėją ir tiesos bei meilės Dvasią, kreipiasi žmogus, gyvenantis tiesa ir meile ir negalintis gyventi be tiesos ir meilės šaltinio. Į ją kreipiasi Bažnyčia, esanti žmonijos širdyje, kad galėtų išprašyti ir dalyti visiems Meilės,

kuri buvo „išlieta mūsų širdyse“, dovanas. Į ją kreipiasi Bažnyčia sunkiuose žmogaus kelionės žemėje keliuose; nepailsdama prašo žmogiškųjų veiksmų teismo, nes tai yra jos kūriny; ji prašo džiaugsmo ir paguodos, kurių atnešti gali tik ji, tikroji Guodėja, nužengdama į žmonių širdžių gelmes; ji prašo dangaus šlovę pelnančių dorybių malonės; ji prašo amžinojo išganymo dieviškojo gyvenimo bendrystės pilnatvėje, kuri Tėvas nuo amžių buvo pažadėjęs žmonėms, iš meilės sukurtiems pagal Švenčiausios Trejybės paveikslą ir panašumą.

Bažnyčia, į save sudėjusi visų žmonių širdis, prašo Šventąją Dvasią palaimos, visiškai įgyvendinamos tik Dieve, – „džiaugsmo, kurio niekas neatims“, džiaugsmo, kuris yra meilės vaisius, taigi Dievo, kuris yra Meilė, vaisius; ji prašo „teisumo, taikos ir džiaugsmo Šventojoje Dvasioje“, o tai ir yra „Dievo karalystė“.

Parengta pagal www.vaticannews.va

PARAPIJOS AKTUALIJOS

Svečiuose pas... gydytoją, seserį vienuolę ir rašytoją Birutę Žemaitę

(Tęsinys. Pradžia – laikraščio „Prisikėlimas“ 216 numeryje)

Vilius MISEVIČIUS

B. Žemaitę beveik kasdien galime sutikti mūsų parapijos šventovėse. Ji yra Gyvojo Rožinio maldininkų grupės narė. Be to, dažna Šventojo Rašto skaitovė Kristaus Prisikėlimo mažojoje bažnyčioje. Sesuo vienuolė ypač pasidžiaugė susibūrimais maldoje, kai klebonas monsinjoras Vytautas Grigaravičius paaudžia šv. Mišias, pasako išsamią homiliją, paskui vyksta dvasiniai pokalbiai, pabendraujama. Jos nuomone, puiku, kad Gyvasis rožinis Kaune keliauja iš parapijos į parapiją – dabar jis nukeliavo į Karmelitų bažnyčią. „Tai labai galingas maldos frontas. O man vienos parapijos per mažai, nes esu klajūnė, piligrimė, knygnešė (tik dabar Koronos virusas pristabdė), todėl mano veiklos barai yra platūs...“ – užsiminė pašnekovė.

Dar vienas šios įvairiapusės asmenybės talento bruožas – pomėgis rašyti. Pasak Birutės, tai tiesiog Dievo dovanoto gyvenimo liudijimas. Patirtys gydytojos darbe, kalėjime, misijose, asmeniniame kančios ir kūrybos kelyje; mokytojos ir dėstytojos darbas; kelionių išgyvenimai – visa tai sugulė į leidinius. „Pirmoji knyga „Palydėsiu į Tėvo namus“ atspausdinta 1994 m. Ji apdovanota Alytaus miesto savivaldybės kultūros premija. Po trejų metų pasirodė „Mylėk kaip save“. Joje aprašyti mano lankymosi Alytaus kalėjime išgyvenimai ir kalinių atsivėrimai. Į šią vargų zoną teko nešti gerumo spindulėlius ne vien žodžiais, bet ir rūbais, rengiant Kūčių stalą, Velykų vaišes ir kita. Dar po poros metų išleisti „Viešpaties trupinėliai“, o 2000 m. – „Kryžiaus kelias pėsčiomis aplink Lietuvą“ – apie savo kūrybą pasakoja rašytoja. Jai ypač buvo produktyvus 2002 metai – išleistas knygos „Ašara Dievo aky“ ir „Ilgesys“. Deja, sunkios kelionės pėstute ir intensyvus darbas rašant knygas paliko pėdsaką Birutės sveikatai – teko patirti širdies ydų operaciją. Po ligos atsigavusi moteris vėl

įsijungė į piligrimines išvykas – jų pėdsakai atsispindėjo knygoje „Su Kryžiumi per Europą“ (2004 m.), „Sopulingosios Motinos keliu“ (2005 m.), „Tėve, ateinu“ (2006 m.). Malonu klausytis keliauninkės pasakojimo apie piligrimystę, išpūdžių iš kelionės į Jeruzalę. Tai surašyta į keturių dalių jos leidinį „Pėsčiomis į Šventą Žemę“.

2009 m. atspausdinta knyga „Myliu Kristų“. Tai pasakojimas apie dvidešimtmetę merginą, kuri po stuburo smegenų auglio operacijos liko prikaustyta prie lovos. Negalėdama judėti nepalūžo. Tapusi vienuole ji savo kančią įprasmino meilę Kristui, o išmintį, ramybę ir gyvybingumą ėmė skleisti aplinkiniams. Knygos įžangoje Birutė įrašė: „Man buvo suteikta didelė Dievo malonė parengti šį leidinį, t. y. iš laiškų, atsiminimų, dienoraščių, užrašų knygelių surinkti ir sudėlioti šios kilnios asmenybės gyvenimo ir įprasminos kančios mozaiką. Skaitydami šią knygą, išeisime meilės mokyklą: išmoksime gailėtis ligonių; nekeršyti; atleisti; guosti; nieko neatstumti; dalytis su kitais iš geros širdies, negalvoti apie save; neižeidinėti kitų

Vyskupo Rimanto Norvilos nuotrauka.

nei žodžiais, nei veiksmais...“ Vėliau rašytoja sugebėjo įveikti pėsčiomis dar tūkstančius kilometrų iš Lurdo šv. Jokūbo keliu į Fatimą. Tai atsispindėjo 2011 m. leidinyje „Piligrimų kelias“. Daug triušo įdėta rašant pusseptinto šimto puslapių autobiografinę knygą „Mano gyvenimo kelias“ (2014 m.).

B. Žemaitytei esame dėkingi už iškilų dvasiškį gyvenimo pėdsakų atskleidimą. Prieš trejetą metų išspausdinta knyga „Kunigas Aleksiuokas“ apie kun. Aleksandrą Papučką – Dievo meilės skelbėją, jaunų žmonių dvasingumo ugdytoją, kovotoją už Lietuvos laisvę, tautosakos rinkėją bei spinduliavusį dosnų gerumą. Pernai sulaukėme leidinio „Kunigas Juozas Zdebskis: jis gyveno tarp mūsų“. Tai išsamus pasakojimas apie vieną iš „Lietuvos Katalikų Bažnyčios kronikos“ leidybos iniciatorių ir talkininkų, kuris visą savo gyvenimą paaudžia Dievui, vaikų katechizacijai. Dėl to sovietinės valdžios buvo persekiojamas, kalinamas, bet neišsivadėjo savo idealų ir išliko šventumo pavyzdžiu. Beje, iš viso šiai autorei priklauso dvide-

šimt knygų ir knygelių. Pažymėtina tai, kad sesuo vienuolė parašytą knygą skolintomis lėšomis išspausdina, pati leidinius platina, po to atiduoda skolas ir t. t. Susitikimams su skaitytojais ji nukeliauja į atokiausius kampelius (Katalikių Moterų Draugijos kvietimu pasiekė net Australijos lietuvius). „Man džiugu susitikti su žmonėmis įvairiose Lietuvos parapijose, renginiuose, svarbiausia – galimybė liudyti Kristų. Myliu Dievą

žmogui, stengiuosi atsiliiepti Jo valiai, kartu su pranašu Izaiju sakau: „Tai aš – siųsk mane!“ – su neblėstančia šypsena akcentavo Birutė. Dar prisiminė, kad tarp didžiai kilnių kunigų, kuriuos Birutė sutiko gyvenimo kelyje, yra mons. Juozapas Stankevičius, kun. Pranciškus Račiūnas MIC, kun. Vaclovas Aliulis MIC, vysk. Paulius Baltakis OFM.

Buvo labai malonu klausytis gydytojos, vienuolės, rašytojos, skaitovės ir radijo laidų

vedėjos pasakojimų. Manau, kad daugeliui mūsų parapijiečių taip pat įdomu geriau pažinti energingąją seserį B. Žemaitę. Ji kuo tik įmanoma – žodžiu, darbu, knygomis, radijo eteriu – vykdo savitą evangelizaciją. Ši talentinga, gerumą, atjautą ir nuolankumą bei neblėstančią šypseną skleidžianti moteris savo fizinius ir dvasinius išteklius dovanoja kitiems, kaip sako Birutė, reanimuodama Tėvynės žmonių Viltį Viešpatyje.

BAŽNYČIA LIETUVOJE IR PASAULYJE

Meilės džiaugsmas

(Pradžia, tęsinys laikraščio „Prisikėlimas“ 219 numeryje)

Paulius MARTINAITIS

Šeimos metų paskelbimo proga katalikai kviečiami skaityti ir gilintis į prieš penketą metų paskelbtą popiežiaus Pranciškaus apaštališkąjį paraginimą „Amoris laetitia“ apie meilės džiaugsmą šeimoje.

Šventasis Tėvas savo autoritetu, Šventosios Dvasios įkvėpimu nori padėti šeimoms atrasti šeimos dovanas, jas branginti, patarti, kaip vykdyti šeimos užduotis, pakelti sunkumus. Nuo pat žmonijos pradžios šeimoje išgyvenamas didysis meilės džiaugsmas ir gili neviltis. Pradžios knygoje skaitome Dievo mintį – „negera būti žmogui vienam“ (Pr 2,18), ir Dievas sukuria moterį. Šiandien dažnai desperatiškai klausiamo: „O dviem visada gera?“. Nepaisant didelio paraginimo sąvokų prasminio krūvio, skaitantysis neturėtų jaustis teisiama, niekinama, atskirtas. Šventojo Tėvo stilius sukuria jaukią šeimos aplinką, padrašinantią išpareigoti didžiai meilei, nepaliekančiai nei vieno žmogaus nuošalyje. Gyvenimo negandos, sunkumai, problemos tik išryškina ir išgrynina šį meilės deimantą. Šventasis Tėvas rašo: „Nedaug žmogiškų džiaugsmų yra tokie stiprūs ir dideli kaip tas džiaugsmas, kai du vienas kitą mylintys žmonės pasiekia ką nors, kas jiems kainavo didelių bendrų pastangų“ (AL,130).

Ketvirtajame paraginimo skyriuje Šventasis Tėvas, remdamasis apaštalo Pauliaus himnu meilei (1 Kor 13, 1–8), atskleidžia ir sukonkrečina meilės, kaip besąlygiško ir nesavanaudiško tarpusavio santykio, logiką. Dėl šio santykio įsimylėjimas išauga į meilę. Ji yra tarsi gyvenimo medžio šaknys, tvirtai laikančios šeimą visuose virsmuose, nepavaldi laikui. Šios šaknys yra nuolatinis

įdirbis ir kasdienis besąlygiškas vienas kito pasirinkimas. Kasdienybė, jos erzinančios smulkmenos tampa nereikšmingomis, meilė lydinti išmintis gimdo viltį ateičiai ir praeities įvertinimą. Šis šeimos pagrindas, pakeltas iki sakramento lygio, tampa mažąja Trejybės kopija. Dievo asmenų vienybė tiesoje ir meilėje įgauna atgarsį šeimos narių vienybėje, kuri reiškiasi tarnyste ir savęs dovanojimu. Tai žmogaus, kaip Dievo kūrinio, pašaukimas, gyvenimo prasmė ir tikslas. Jo viena iš realizacijos formų yra šeima. Šios meilės šaknų, kurios apjungia du Dievo kūrinius, vyrą ir moterį, neįmanoma apibrėžti jokiais civiliniais įstatymais, jos nesubanalina, dvasiškai nenuskurdinant.

Šeimos laimės pilnatvę vainikuoja vaikai. Jie gimsta visiškai priklausomi nuo tėvų, augant savarankiškėja. Šeimoje vaikai subręsta atsakingai laisvei veikti, kurti savo šeimas. Šeimoje formuojasi vertybinės nuostatos, nulemiančios bręstančio jaunuolio sąžinę, asmenybės kilnumą, jo idealus, ryžtą juos įgyvendinti. Šią šeimos misiją lydi mokykla, ją praplėsdama socialiniu aspektu, pateikdama daugiau sektinų ugdytojų. Mokyklos bendruomenės branda, ugdymo sėkmė didžia dalimi priklauso nuo mokinių šeimų brandos. Bendri mokyklos ir šeimos tikslai, vertybės įgalina spręsti sudėtingiausias asmens brendimo, elgesio problemas, vertybės tampa dorybėmis. Laikant asme-

nybės formavimą, bendradarbiaujant su šeima, prioritetu, akademiniai pasiekimai tampa aukšti ir pastovūs. Ugdymui Šventasis Tėvas skiria šeštą ir septintą paraginimo skyrius. Juose gvildenami ruošimo šeimai klausimai, būsimų sutuoktinių ganytojų ir šeimų palydėtojų ruošimas.

Šeima taisy mokyklos ugdymo broką ar lėkštumą. Mokyklai sunkiau taisyti šeimos nepilnumą ar ugdymo asocialumą. Abi šios institucijos Lietuvoje pergyvena krizę. Deklaruojama, kad šeimos yra visuomenės rūmo plytos, skelbiami skyrybų skaičiai, bet pasigendama esminio šeimas brandinančio veiksnio – meilės versmės. Takai link šios versmės gerokai užžėlę įvairiausiomis, dažnai gražiai žydinčiomis, piktžolėmis, kurias net norima saugoti įstatymu. Kukliai šias piktžoles ravi mokykla. Kokia turi būti gera mokykla, o ji iki šiol teikia brandos atestatus, niekaip negali susitarti valdžios žmonės. Net popieriuje negimsta susitarimas, o ji reikėtų ir įgyvendinti. Iš kitos pusės darni, brandi šeima spręstų daugelį mokyklos ugdymo problemų ar jos net nekiltų. Pvz., šiuo metu dažnai linksniuojamos patyčių problemos. Juk jos kyla iš dvasinio skurdo, tiek šeimoje, tiek mokykloje.

Birželio mėnesio liturginis kalendorius

- 6 – Švč. Kristaus Kūnas ir Kraujas (Devintinės)
- 11 – Švč. Jėzaus Širdis
- 12 – Nekaltoji Švč. Mergelės Marijos Širdis
- 24 – Šv. Jono Krikštytojo gimimas
- 29 – Šv. Petras ir Paulius, apaštalai

Pagal lk.katalikai.lt

PAGALBOS NAMUOSE TARNYBOS INFORMACIJA

Kviečiame į nemokamus socialinių darbuotojų padėjėjų kursus!

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijoje organizuojami nemokami socialinių darbuotojų padėjėjų kursai. Kursai trunka 40 akademinį. val. Mokymų programa užregistruota Socialinių paslaugų priežiūros departamente. Po mokymų dalyviams išduodami socialinio darbuotojo kvalifikaciją patvirtinantys pažymėjimai. Sėkmingai pabaigusiems mokymų ciklą (išklausus teorinę dalį bei atlikus savanoriškos veiklos praktiką) ir norintiems įsitraukti į gailėstingumo veiklas suda-

roma galimybė įsidarbinti parapijoje veikiančioje Pagalbos namuose tarnyboje.

Mokymai nemokami, visi dalyviai yra vaishi-nami arbata ir sausainiais. Mokymai yra atviri, mielai kviečiame visus susidomėjusius atvykti į Jums įdomią paskaitą! Mokymai vyksta darbo dienomis mažosios Kauno Kristaus Prisikėlimo bažnyčios parapijos namuose, Aukštaičių g. 6. Detalesnės informacijos teiraukitės tel. 8 37 323548, 8 683 18181 arba el.paštu lc.slauga@gmail.com

Projektas Nr. 08.3.1-ESFA-K-413-01-0056 „Bendruomeninė socialinę atskirtį patiriančių asmenų integracijos į darbo rinką sistema“ įgyvendinamas Europos socialinio fondo lėšomis

2014–2020 metų Europos Sąjungos fondų investicijų veiksmų programa

Parapijos bendruomenė atsisveikino su iškeliavusiu pas Viešpatį Pastoracinės tarybos nariu Gintautu Paulausku

Vėl netektis Kristaus Prisikėlimo parapijos bendruomenėje: balandžio 16 d. po sunkios ligos, eidamas 62-uosius metus, pas Viešpatį iškeliavo Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos Pastoracinės tarybos narys Gintautas Paulauskas.

Su liūdesiu, malda ir prisikėlimo viltimi išgyvenome šią netektį. Į amžinąjį gyvenimą išlydėjome išskirtinį savo bendruomenės narį – dosnų, veiklų, iš visos širdies atsi-

liepanti į kasdienius Bažnyčios rūpesčius žmogų, dorą, uolų kataliką, savo pasiaukojamam darbu ir pavyzdžiu liudijantį Dievą ir artimo meilę.

Balandžio 18 d. į šv. Mišias bazilikoje pasimelsti už a. a. Gintautą Paulauską pakvietė parapijos klebonas mons. Vytautas Grigaravičius. Su gilia meile ir nuoširdumu mons. V. Grigaravičius kalbėjo apie Gintauto tarnystę parapijoje: „Gintauto kruopštumą, atsakingumą, atsidavimą parapijai matė visi Kristaus Prisikėlimo parapijos bendruomenės nariai: jis prisidėjo prie V. Kašubos horeljefo „Prisikėlęs Kristus“ darbų bazilikoje, dalyvavo Kryžiaus kelio stočių sukūrimo projekte, bazilikos šventoriaus grindimo akmenimis projekte, vadovavo infraraudonųjų spindulių šildymo sistemos įrengimui bazilikoje. Tai tik keletas atliktų darbų, prie kurių su savo mokslų daktaro nuomone ir dalykiškais patarimais pirmasis buvo Gintautas.“

Ilsėkis ramybėje, Gintautai, tu toliau gyvensi mūsų mintyse ir darbuose!

Kristaus Prisikėlimo parapijos informacija

Ačiū už Jūsų gerumą!

Š. m. gegužės 7–8 dienomis Kristaus Prisikėlimo parapijoje veikiančios karitatyvinės veiklos grupės – Pagalbos namuose tarnyba ir Sriubos valgykla – dalyvavo organizacijos „Maisto bankas“ organizuojamoje 2021 m. pavasario akcijoje. Akcijos metu buvo renkami maisto produktai nepasiturintiems. Maisto produktai buvo renkami 2 parduotuvėse: Žaliakalnio „Iki“ bei Jonavos g. „Maxima“. Akcijos metu iš viso surinkti 1471 maisto produktų vienetas, kuriuos paaukojo 459 aukotojai.

Surinkti maisto produktai bus dalijami maisto paketais parapijos teritorijoje gyvenantiems neįgaliesiems ir juos prižiūrintiems šeimoms nariams parapijos namuose prie mažosios Kristaus Prisikėlimo bažnyčios. Apie maisto produktų dalijimą paketais bus skelbiama Prisikėlimo parapijos interneto svetainėje bei laikraštyje „Prisikėlimas“. Taip pat iš surinktų maisto produktų bus gaminamas maistas Sriubos valgykloje, kur skurdžiai gyvenantys kauniečiai gali nemokamai valgyti kiekvieną darbo dieną nuo 12 iki 14 val.

Didelis ačiū akcijoje dalyvavusiems savanoriams ir parapijiečiams, parėmusiems karitatyvines parapijos veiklas savo auka!

Sutaikinimo ir Eucharistijos sakramentų teikimas parapijoje

Vilma TAMOŠAUSKYTĖ

Gegužės 22–23 d. Kristaus Prisikėlimo bazilikoje šurmuliavo Pirmosios Komunijos šventė. Šiai ypatingai jaudulio kupinai diena vaikai rengėsi visus mokslo metus: dalyvavo pamokėlėse, gilinosi į tikėjimo tiesas, parodė žinias.

Mažieji grupelėmis dalyvavo šv. Mišiose, kurias aukėjo klebonas mons. Vytautas Grigaravičius. Švenčiant Šventosios Dvasios Atsiuntimo (Sekminių) iškilme, 11.00 val. vyko trečios vaikų grupelės šventė. Pasipuošę baltomis albomis vaikai tarsį išreiškė tyrumą, širdies nekaltumą, į kurią pirmą kar-

tą įžengė Jėzus, labai jautriai išgyvendami šią pirmą tikėjimo patirtį. Vėliau, po tėvelių palaiminimo, jie dalyvavo procesijoje. Šv. Mišių metu tėveliai skaitė skaitinius, vaikai nešė prie altoriaus atnašas.

Klebonas mons. V. Grigaravičius kreipėsi į vaikų tėvelius, kviesdamas priimti

atsakomybę dėl savo vaikų dvasinės gerovės. Vaikams priminė, kad kiekvieną dieną reikia palaikyti santykį su Dievu per malda, laikantis Dievo įsakymų, o sekmadieniais dalyvaujant šv. Mišiose. Taip pat linkėjo pasiryžimo puoselėti gyvą tikėjimą šeimose ir kuo dažniau sutikti Jėzų Švč. Sakramente. Homiliją monsinjoras baigė palinkėjimu: „Tad šioje Sekminių iškilmeje labai norisi palinkėti, kad mes atvertume Šventosios Dvasios veikimui savo širdis, savo protą ir mintis. Tegul joks pasaulio triukšmas neužgožia, neuustelbia mummyse noro pabūti tyloje, kurioje galėtume išiklausyti į Dievą, išgirsti Jo žodį. Pabuvę toje tyloje, viena tvėje su Dievu, Šventosios Dvasios paliesti, išeikime į gyvenimą, į kurią Dievas mus kviečia. Taip Sekminių dovanos bus toliau skleidžiamos pasaulyje per mus, per tuos vaisius, kuriuos mummyse subrandina Šventoji Dvasia“. Mažieji susikaupę, su dideliu jauduliu artinosi priimti Švč. Sakramentą.

Po šv. Mišių klebonas dekanas mons. V. Grigaravičius vaikams įteikė pažymėjimus. Šventei pasibaigus vaikai, tėveliai ir jų artimieji neskubėjo skirstytis namo, fotografavosi bazilikoje.

Tegul visus vaikus, kurie pirmą kartą priėmė Jėzų į savo širdes, testiprina Kristaus dvasia savo gaivinancia Meile.